

Стьопінова В.О.,
*здобувач вищої освіти спеціальності 071 «Облік і оподаткування»,
денна форма навчання,
Миколаївський національний аграрний університет
м. Миколаїв, Україна*

ТОРГІВЛЯ ЛЮДЬМИ – СУЧАСНІ СВІТОВІ ВИКЛИКИ

Серед викликів, які постають перед Україною на шляху реалізації Цілей сталого розвитку, важливе місце займає питання боротьби з торгівлею людьми. Ми живемо в сучасному суспільстві, а не в Середньовіччі, але, на жаль, до сих пір в усіх країнах має місце таке негативне явище, як работоргівля. Кількість людей, які потрапляють в таку ситуацію, щоденно зростає. За оцінками Міжнародного центру із запобігання злочинності Організації Об'єднаних Націй (ООН) щорічний грошовий обсяг за даний транснаціональний злочин становить

30 млрд дол. на рік, що робить його другим за величиною після торгівлі наркотиками [1].

Торгівля людьми – здійснення незаконної угоди, об'єктом якої є людина, а так само вербування, переміщення, переховування, передача або одержання людини, вчинені з метою експлуатації, у тому числі сексуальної, з використанням обману, шахрайства, шантажу, уразливого стану людини або із застосуванням чи погрозою застосування насильства, з використанням службового становища або матеріальної чи іншої залежності від іншої особи, що відповідно до Кримінального кодексу України визнаються злочином [2].

У світі на даний момент 252 країни в яких проживають 7,8 млрд людей, 20 млн з яких є рабами, що становить 0,25% загального числа населення планети. В середньому на одну країну приблизно припадає 79 тис. осіб, які потрапляють в неволю.

В ці 20 млн осіб входять не тільки повнолітні люди, але і діти. Работорговці не дивляться ні на вік, ні на стать людини, а думають лише про те, як найвигідніше продати її. В сучасному світі людина є товаром. Для цієї людини життя вже може бути закінченим, адже небагато людей можуть врятуватися.

Статистичні дані в Україні також не є оптимістичними. Адже Україна входить в ТОП-5 країн світу за громадянством жертв контрабанди поряд із такими країнами як Нігерія, Китай, Марокко та Індія [3]. Вербування і продаж людей з України здійснюється, як правило, з метою трудової та сексуальної експлуатації. Також в Україні має місце внутрішня торгівля (тобто людей перетворюють на рабів, не вивозячи за кордон). Українці стають жертвами торгівлі людьми не лише в Україні, але й у Польщі, інших країнах Європи, Туреччині, США, країнах Центральної Азії та Близького Сходу. Всього за 2012-2020 роки офіційний статус особи, яка постраждала від торгівлі людьми, отримали 975 громадян України. Серед них: жінки – 368 осіб; чоловіки – 519; діти – 88 (56 дівчат та 32 хлопчика). Попри статистику оцінити реальні масштаби торгівлі людьми в Україні важко, урахувавши доволі високий рівень латентності цих злочинів [1].

Серед основних чинників, які призводять до такого негативного факту можна виділити такі: інформаційний ризик у процесі працевлаштування за кордоном; низький рівень життя населення; насильство в сім'ї; бажання швидко заробити гроші; відсутність професійних навичок; недостатній контроль з боку держави щодо виявлення і притягнення до відповідальності осіб, які скоїли злочин у сфері торгівлі людьми тощо.

Вирішення даного питання на рівні держави представлене такими напрямками: попередження торгівлі людьми шляхом підвищення рівня обізнаності населення; виявлення злочинів торгівлі людьми, осіб, причетних до скоєння злочину і притягнення їх до відповідальності; надання допомоги особам, які постраждали від торгівлі людьми.

З метою забезпечення дотримання Цілей сталого розвитку України на період до 2030 року щорічно здійснюється моніторинг їх реалізації з оприлюдненням його результатів. Так, за даними моніторингового звіту за 2019

рік у рамках реалізації Цілі 16 «Мир, справедливість та сильні інститути», кількість спеціалістів, які пройшли навчання з питань протидії торгівлі людьми за період 2015-2018 роки становила 20863 особи. З метою підвищення рівня обізнаності даної проблеми і заходів її вирішення за цей період було проведено 15 інформаційних кампаній щодо протидії торгівлі людьми, за результатами яких було проінформовано у 2015 році 42591 особа, а у 2018 році – 214116 осіб. Таким способом знижується інформаційний ризик у процесі працевлаштування громадян, за кордоном зокрема. Окрім цього, за період 2015-2018 роки 144 особам, які звернулися з питанням торгівлі людьми, було надано соціальні послуги відповідно до потреб [4].

Україна докладє багато зусиль у сфері протидії торгівлі людьми, особливо в частині поширення Національного механізму взаємодії суб'єктів, які здійснюють заходи у сфері протидії торгівлі людьми. За щорічними звітом Держдепу США про торгівлю людьми на 2020 рік Україна займає «Рівень 2», що свідчить про те, що Україна намагається активно боротися з цим. Державою створено відповідний координаційний механізм співпраці органів виконавчої влади для боротьби з торгівлею людьми при Міністерстві юстиції, однак дане питання залишається не вирішеним.

Торгівлі людьми має глибоке коріння, і суспільство на різних етапах свого розвитку, по-різному ставилось до неї. Навіть зараз, у здавалося б сучасному світі, але таке явище має місце. Рабство, проявом якого є торгівля людьми, становить велику проблему для всіх країн, особливо для країн з високим рівнем бідності. Адже, в основному, рабами роблять тих людей, в яких немає грошей та немає рідних. Торгівля людьми, як товаром, буде до тих пір, доки буде попит. Саме тому доцільно збільшити покарання, але не тільки для тих, хто продає людей, але й для тих, хто купує, щоб не залишилось попиту.

Бібліографічний список:

1. 30 липня – всесвітній день боротьби з торгівлею людьми. URL: <https://apost.otg.dp.gov.ua/ua/novini-ta-podiyi/novini/30-lipnya-vsesvitnij-den-borotbi-z-torgivleyu-lyudmi>
2. Про протидію торгівлі людьми : закон України від 20.09.2011 р. № 3739-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3739-17>.
3. Торгівля людьми: українці увійшли до «ТОП-5» жертв у ЄС. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-society/3121355-torgivla-ludmi-ukrainci-uvijisli-do-top5-zertv-u-es.html>.
4. Державна служба статистики України : сайт. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua>.

*Науковий керівник – Костирко А.Г.
канд. екон. наук, старший викладач кафедри обліку і оподаткування,
Миколаївський національний аграрний університету,
м. Миколаїв*